

Predica de la Krefeld

Duminică, 1 iulie 2012, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

[Un frate: (...) Isaia 55.10-11: „Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”.]

Să cântăm cântarea „Vino de sus, vino Duh al Domnului”. [Se cântă cântarea (...) Se cântă cântarea „Crede numai” (...)]. Amin. Amin. Vă rog să luați loc.

Ceea ce am citit și am auzit în cuvântul de introducere poate deveni realitate numai dacă noi îl credem, dacă îl primim prin credință. Dacă este numai citit și noi nu-l primim prin credință, atunci trece pe lângă noi. Haideți să-l primim prin credință: atunci împlinește în noi toți scopul pentru care a fost trimis. Frați și surori, eu cred că noi am înțeles de ce ne-a fost trimis Cuvântul lui Dumnezeu în acest timp: pentru ca noi să credem cum zice Scriptura, să primim învățătură divină și descoperire și în felul acesta să fim informați despre Dumnezeu și voia Sa și să fim puși în rânduială prin harul Său.

Și astăzi, înainte să avem binecuvântările copilașilor, doar pe scurt, transmitem salutările de la mulți care au sunat. [Salutări (...)] Da, cu adevărat, noi suntem uniți cu toți frații și surorile, uniți profund în Cuvânt și în dragostea lui Dumnezeu și, prin har, putem auzi ce ne spune Duhul. Acum îi rugăm pe părinți să vină în față pentru binecuvântarea copilașilor. Ne ridicăm în picioare pentru aceasta și apoi îl rugăm pe iubitul nostru frate Jean Claude, să vină în față ca să cânte cântarea „Maranata”. Și apoi noi toți vom cânta împreună. După aceea îi rugăm pe doi frați să se roage cu noi. Astăzi îl vom ruga pe fratele Miro să se roage cu noi și pe fratele Joseph din Kinshasa. Domnul să ne binecuvânteze pe toți! Laudă și mulțumiri!

Domnul mai vorbește și astăzi: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți...”. [Are loc binecuvântarea copilașilor (...)] Așteptăm ca acum să vină fratele Jean Claude. Vine imediat. Domnul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți aceia care sunt conectați în direct! Să ne binecuvânteze și pe noi și să fie cu noi toți! Noi toți cunoaștem cântarea „Maranata” și o putem cânta

împreună. [Se cântă cântarea „Maranata” (...)] Amin. Unde sunt cei doi frați care vor mulțumi împreună cu noi? Vino frate Miro, vino frate Joseph! Haideți să ne ridicăm și să mulțumim. Nu trebuie tradus, [roagă-te] pe scurt în limba ta. [Se roagă fratele Miro (...). Se roagă fratele Joseph (...)]. Vă rog luați loc.

Îi aducem mulțumire Domnului Dumnezeu pentru toți frații noștri din toate limbile, din est și din vest, din sud și nord, de pe întregul pământ, care ascultă același Cuvânt, același Mesaj, care îl poartă și-l propovăduiesc. Tot ce vine de la Dumnezeu trebuie să ne fie descoperit.

În cea mai importantă revistă evanghelică, la pagina 10 este scris că acum Biblia este disponibilă în 475 de limbi pe tot pământul, iar Noul Testament în 1240 limbi și dialecte pe întregul pământ. Noi suntem pur și simplu mulțumitori fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat omenirii. Și la aceasta trebuie să spunem că numai litera nu-i va ajuta pe oameni. Avem nevoie de descoperirea Cuvântului scris, pentru ca Cuvântul scris să devină Cuvântul viu, prin har.

Nu vom intra deloc în detaliile evenimentelor actuale. Noi toți am înțeles ceea ce a spus Domnul nostru despre ultima epocă a timpului: că va fi nedumerire printre popoare și nu există nicio soluție la toate problemele. Și apoi noi auzim anunțurile Vaticanului: că „este necesară o Bancă Centrală Mondială” pentru ca totul să fie într-o singură mână. Apoi nu mai avem nevoie de nicio umbrelă de salvare, atunci cu toții vor fi ocrotiți.

Frați și surori, noi nu ne uităm doar ca spectatori la aceste lucruri, ci noi observăm că în fiecare aspect am ajuns la sfârșitul timpului. Și în mod deosebit dacă ne gândim la Luca 17, unde Domnul nostru a spus că va fi ca în zilele Sodomei, în zilele lui Lot și în zilele lui Noe. Și dacă apoi vezi într-o fotografie cum un pastor binecuvântează două femei și apoi spune: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Și apoi mai vezi că și o „pastoriță” oficiază căsătoria a doi pastori, și apoi spune: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Aceasta ne rupe inima. Cuvântul lui Dumnezeu este răstălmăcit.

De aceea noi trebuie să accentuăm că este important să căpătăm har înaintea lui Dumnezeu și Cuvântul și voia lui Dumnezeu să ne fie descoperite, prin harul Său. Noi am auzit-o și citit-o în cuvântul de introducere și haideți s-o accentuăm încă o dată: noi am citit ieri – Cuvântul nu i-a ajutat cu nimic pe aceia care l-au auzit pentru că nu l-au unit cu credința. Și astăzi, în acest timp, propovăduirea Cuvântului trebuie să fie unită cu credința și apoi credința devine o descoperire. Și descoperirea ne

călăuzește în voia lui Dumnezeu și Dumnezeu ne dăruiește puterea ca nu numai să auzim Cuvântul Lui și să-l primim descoperit, ci să-l și trăim.

Astăzi am pe inima mea să citesc din Luca 21, apoi din Matei 13 și locurile pe care Dumnezeu ni le-a pus pe inimă. În Luca 21, noi avem multe lucruri asupra cărora ne-a atenționat Domnul nostru. Dar apoi El vine la punctul principal care ne privește pe noi.

În Luca 21 de la v. 34 este scris: „*Luați seama la voi înșivă...*”. Aici ni se adresează fiecăruia dintre noi, personal. Să nu fim atenți numai la semnele timpului, nu numai la împlinirea profeției biblice, nu numai așa cum este scris de trei ori: „Dacă vedeți toate aceste lucruri întâmplându-se, atunci voi știți că timpul este aproape” [Matei 24.33, Marcu 13.29, Luca 21.31]. Aici este vorba de noi personal, de fiecare dintre noi.

S-o mai citim încă o dată; Luca 21.34: „*Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră*”.

Aici ni se vorbește nouă, credincioșii care așteptăm revenirea lui Isus Hristos, ni se vorbește nouă personal, ca aceste lucruri care sunt enumerate aici pe nume să nu ne stăpânească, ci să fim liberi ca să ne pregătim pentru revenirea Domnului nostru.

Apoi v. 35: „*Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului*”.

Peste noi nu va veni ca un laț. Noi am fost informați. Toate amănuntele care sunt scrise și descoperite acum, nouă ne-au fost descoperite prin har.

Apoi urmează avertizarea: „*Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere* („ca să primiți putere” – lb. germ.) *să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului*” (vers. 36).

Aici nu ni se cere numai să ascultăm sau să observăm, ci ni se cere să ne rugăm și să veghem. Aceasta este porunca ceasului! Frați și surori, haideți s-o accentuăm astăzi: nu numai să putem spune: „Scriptura se împlinește”, „profeția biblică devine o realitate cu Israelul, în jurul lui și în general”. Astăzi ni se vorbește nouă personal, ca acea zi să nu ne prindă nepregătiți ci, cu adevărat, prin harul Său, să fim pregătiți ca atunci când trâmbița va suna, să fim luați în slavă.

Un cuvânt pe care fratele Branham l-a folosit și citat deseori este din Luca 17. Dar înainte de versetele la care el s-a referit, și în mod deosebit v.

30, când Fiul omului Se va descoperi, haideți ca astăzi să citim din Luca 17, vers. 3 și 4: „*Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l!*” Aici, din nou, ni se spune nouă personal ce avem de făcut pentru ca totul să fie în ordine înaintea lui Dumnezeu.

Și apoi în versetul 4 este spus: „*Și, chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: «Îmi pare rău!», să-l ierți*”. Deci, să nu vorbești despre aceasta cu niciun singur om, ci să mergi la acela cu care ai probleme și să o aduci în ordine, acolo unde trebuie adus în ordine.

Apoi mergem la cuvintele cunoscute ale Domnului nostru din Evanghelia lui Matei cap. 13. Și o mai spun încă dată, ca pe o cerință de primă importanță: să nu luăm în serios numai cuvintele care își găsesc împlinirea în general, ci să luăm în serios și cuvintele care ne sunt adresate nouă personal, pentru ca noi, prin har, să putem sta înaintea lui Dumnezeu.

Să citim din Matei 13, v. 19: „*Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Acesta este sămânța căzută lângă drum*”.

Același Cuvânt trebuie să cadă pe un pământ roditor. Și pământul roditor are acordul interior cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Vă rog luați-o la inimă: fiecare om care aude Cuvântul privitor la Împărăție și nu-l înțelege – îl aude, dar nu-l înțelege – atunci vine dușmanul și-i răpește totul și acel om a auzit degeaba. Deci, fie ca Dumnezeu, prin harul Său, cu adevărat să dăruiască descoperire în timpul auzirii Cuvântului Lui prețios și sfânt! Și aceasta se întâmplă dacă noi avem respect și teamă interioară față de Dumnezeu și Cuvântul Său.

Apoi în v. 23 ne este spus: „*Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege...*”. Cel care aude Cuvântul și-l înțelege.

Apoi ne întoarcem din nou la Luca 24.45, că Domnul le-a deschis mintea alor Săi pentru Scripturi și o deschide fiecăruia dintre noi personal. Frați și surori, noi cu adevărat facem bine dacă în timpul propovăduirii Cuvântului și, în mod deosebit, în timp ce auzim astfel de afirmații ale Domnului nostru – : „*Când un om aude Cuvântul ..., și nu-l înțelege, atunci vine cel rău și răpește [ce a fost semănat]*”; și noi am auzit degeaba – ca noi, cu adevărat, să putem spune din adâncul adâncului: „Iubite Domn, Te rog să nu mă așezi acolo [în v. 19], ci să mă așezi în versetul 23. Dăruiește-mi înțelegerea, dăruiește-mi descoperirea Cuvântului Tău sfânt”. Și apoi Cuvântul cade pe un pământ roditor și noi aducem rod. Acolo unde Cuvântul

cade pe un pământ roditor, acolo unde este auzit și este crezut, acolo iese la iveală rodul pe care Dumnezeu îl lucrează în noi, prin harul Său.

Apoi citim din Matei 13.51-52: „*Ați înțeles voi toate aceste lucruri?*” Domnul a vorbit doar în pilde și apoi, la sfârșitul pildelor, i-a întrebat: „*Ați înțeles voi toate aceste lucruri?...«Da, Doamne», I-au răspuns ei*”. Care este răspunsul tău și al meu? Am înțeles noi toate lucrurile? Sau doar am înțeles puțin de aici și puțin de acolo.

Frați și surori, noi putem spune cu smerenie, spre cinstea lui Dumnezeu: am înțeles toate lucrurile, am înțeles corect toate lucrurile, pentru că avem o atitudine interioară corectă, conștienți că Dumnezeu vorbește acum cu noi prin Cuvântul Său și El ne-a deschis înțelegerea pentru Scriptură. Acesta este harul care ne diferențiază pe noi de toți ceilalți. Fie că este vorba de răstălmăcirile Scripturii, care sunt peste tot, în toate popoarele, în toate confesiunile, fie că este vorba despre multele răstălmăcirii din cadrul Mesajului... Ce am spus noi de la început? Cui îi este descoperit înțelesul Cuvântului acela nu mai caută nicio răstălmăcire, pentru că el a primit, a înțeles și i-a fost descoperit înțelesul a ceea ce a spus Domnul.

Pe mine mă cuprinde o mare durere dacă mă gândesc ce s-a făcut din mesajul divin. Toți vorbesc despre mesaj și toți își aduc propriul lor mesaj. Ce este scris în Isaia 53 și în Romani cap. 10? „*Cine a crezut vestea noastră?*” Dar acest Mesaj, această veste, nu este o răstălmăcire personală, ci Mesajul biblic divin, pe care noi, prin har, putem să-l purtăm, cu toată învățătura, cu tot ceea ce a inclus Dumnezeu în planul Lui de mântuire. Deci, nu numai să auzim Cuvântul, nu numai să auzim Mesajul, ci prin Duhul lui Dumnezeu să fim călăuziți în Cuvânt, în Mesaj și apoi Cuvântul și Mesajul sunt în conformitate sută-la-sută. Atunci nu te mai abați la stânga și la dreapta, ci rămâi în Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a zis Domnul nostru, personal: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele*” (Ioan 15.7). Și același Domn a zis: „*Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod și rodul vostru să rămână...*” (Ioan 15.16).

Frați și surori, acest ultim Mesaj divin trebuie să aibă ca rezultat o Biserică Mireasă pregătită în mod desăvârșit, o Biserică fără pată și fără zbârcitură, spălată în sângele Mielului, neprihănită prin credința în Isus Hristos și în lucrarea de răscumpărare încheiată, sfințită prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin har și apoi cu confirmarea Duhului Sfânt că plăcerea lui Dumnezeu se odihnește asupra noastră, prin harul Său.

Noi am amintit ieri din Evrei 10 despre ce este vorba, de fapt, de

fiecare dată și de asemenea în timpul nostru. Aici în Evrei 10 este scris și doar citim versetele care trebuie să ne atingă inimile. Evrei 10.38: „*Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el*”. „...nu găsește plăcere în el”. Și apoi această încredere din v. 39: „*Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului*”.

Credința este un dar de la Dumnezeu și, cu adevărat, ne este dăruită prin descoperire. Și de aceea în Evrei 11.1 ne este spus: „*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd*” („*Și credința este substanța lucrurilor nădăjduite, dovada despre lucrurile care nu se văd*” – lb. engl.), fiind pe deplin convins de lucrurile care nu pot fi văzute. Dar pentru că Dumnezeu le-a făgăduit, de aceea noi le vom vedea. Credința este o încredere absolută în Dumnezeu, o încredere că El va împlini tot ceea ce a făgăduit. Niciun om nu trebuie să ajute în punctul acesta. Credința care vine din Cuvânt va avea acest efect în noi, pentru ca noi, cu adevărat, să avem plăcerea lui Dumnezeu peste noi.

Ieri seară noi am atins scurt ceea ce este scris în Evrei 11, ultima parte a v. 5[: „*Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu*”]. Și apoi în v. 6: „*Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută*”.

Deci, credința ne unește cu Dumnezeu și apoi plăcerea lui Dumnezeu se odihnește asupra noastră, prin harul Său. Aici noi am auzit-o și am și citit-o: fără credință este imposibil, este cu neputință să placi lui Dumnezeu. Numai dacă tu crezi ceea ce a făgăduit Dumnezeu, ceea ce El a zis, numai dacă crezi cum zice Scriptura. Orice altceva este lucrare omenească și de acest lucru este plin pământul. În Biserica celor chemați afară, în Biserica acelora care vor ajunge la răpire, această credință biblică va fi pusă din nou pe sfeșnic. Și toți aceia care sunt chemați acum să vină la Dumnezeu, ies afară din căile lor proprii și pășesc pe calea strâmtă, pe calea vie care ne duce la destinație.

În Filipeni 2, Domnul nostru ne-a vorbit din nou prin apostol. Dacă ne gândim cât S-a ostenit Dumnezeu ca să ne dea o descriere pe calea noastră, ca să ne spună tot ceea ce a avut să ne spună! Fie că este vorba de viața noastră personală, sau de lucrurile Împărăției lui Dumnezeu, totul, de fapt, totul ne-a fost spus în Cuvânt.

Să începem direct de aici, din Filipeni 1.6: „*Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus*

Hristos”.

Pavel era convins că în toți aceia în care Dumnezeu a început lucrarea, o va și încheia. Nu este scris că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea de creație în a șaptea zi? Să nu-Și încheie Dumnezeu lucrarea cu Biserica chemată afară, acum, în epoca a șaptea a Bisericii? El, care a făcut începutul cu aceasta, pentru ca noi să auzim și să credem Cuvântul Lui, făgăduințele Lui, Mesajul Lui... Cu aceasta El a dovedit chemarea noastră afară. Noi credem ceea ce a spus El. Și vă rog primiți-o și acceptați-o: El care a început cu tine, cu noi, El o va încheia până în ziua lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Același lucru este scris aici în Filip. 1.9-10; poate citim și v. 8: *„Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți cu o dragoste nespusă, în Isus Hristos”.*

N-a fost doar o slujbă care era făcută, ci era o legătură interioară cu aceia care au primit Cuvântul, care au fost învățați, care au primit învățătura cu un acord interior; și după aceea vine o legătură interioară. Și aici, în vers. 9 și 10, continuă: *„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere”.*

Și priceperea aparține de întreg. Totul și încă o dată totul aparține împreună, ca să fim găsiți cu adevărat în voia lui Dumnezeu, în dragostea desăvârșită.

Și apoi în v. 11 este scris: *„plini („pe deplin înzestrați cu” – lb. germ.) de rodul neprihănirii, prin Isus Hristos, („crește” – lb. germ.) spre slava și lauda lui Dumnezeu”.* Fiind plini, înzestrați de Dumnezeu însuși, ca să putem trăi ceea ce ne-a dăruit El și să avem cu adevărat legătura cu Dumnezeu și de asemenea atunci, unii cu alții.

Să citim din Filip. 2, direct de la v. 1: *„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului („părtășie a Duhului” – lb. germ. și trad „Fidela” în lb. rom.), dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând”.* Deci, există o țință la care noi vom ajunge, prin harul Lui, o legătură interioară cu Dumnezeu, o părtășie interioară unii cu alții, un singur gând, mergând spre aceeași țință. Și aceasta o va lucra Dumnezeu în noi toți, prin harul Său.

Apoi urmează v. 3: *„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”.* Și aceasta aparține de întreg.

Nu putem lăsa deoparte niciun lucru pe care l-a rânduit Domnul pentru noi, prin har, prin care trebuie să ajungem la statura de om mare în Hristos.

Toți avem nevoie de roadele Duhului; toate versetele biblice trebuie primite prin credință, trebuie trăite în ascultare și trebuie să-și găsească împlinirea în noi și prin noi.

Vers. 4 și 5: *„Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta...”*. Nu numai în frații slujitori, nu numai în bătrâni, ci în voi toți, care ați devenit credincioși, care respectați Cuvântul lui Dumnezeu, care credeți Mesajul divin, în voi toți să locuiască o astfel de gândire: *„...care era și în Hristos Isus”*. Vers. 6: *„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu...”*. Dumnezeu a avut numai o formă de descoperire în întregul Vechi Testament. Dumnezeu este Duh, dar, ca Domn, El a devenit vizibil deja în Grădina Eden și în întregul Vechi Testament. Iar în Noul Testament, Domnul nostru este arătarea vizibilă a Dumnezeului invizibil, Dumnezeu descoperit în trup de carne, neprihănit în Duh, propovăduit între popoare și primit în slavă. Și apoi este descris cum a fost Domnul slavei și ce a făcut El în umanitatea Lui pentru ca să ne fie un exemplu.

Vers. 8: *„La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”*.

Și acum este rândul nostru: ascultători până la moarte. Haideți să fim sinceri și în acest punct; atât timp cât noi ne trăim viața noastră proprie, ascultarea nu ne este dăruită automat. Numai atunci când ne predăm cu adevărat Cuvântului lui Dumnezeu, dacă ne smerim și spunem: *„Voia Ta să se facă în viața mea!”* Ceea ce mă atinge foarte mult aici, este ce am citat mai înainte, Cuvântul din Romani cap. 10.

În Rom. 10, vers. 16 și 17 este scris: *„Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: «Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?» Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”*. În Isaia mai este spus: *„Cine a crezut propovăduirea noastră? Cui i s-a descoperit brațul Domnului?”* Pe lângă aceasta putem spune de nenumărate ori că cine Îl crede pe Dumnezeu și Cuvântul Său, acela va fi descoperit brațul Domnului; el va vedea brațul Domnului ridicat și va crede că brațul Domnului câștigă biruința și, de asemenea, prin har, în viețile noastre.

Apoi mergem la un Cuvânt foarte serios din Efeseni 5. Și vă rog, cu adevărat, pe toți aceia cărora li se vorbește aici – câteodată li se vorbește celor tineri, câteodată li se vorbește celor mai în vârstă, câteodată li se vorbește celor căsătoriți, câteodată bărbaților, câteodată copiilor și câteodată femeilor, dacă noi cercetăm cu atenție. Frați și surori, Dumnezeu n-a uitat

absolut nimic, El S-a gândit la toate. Și închipuiți-vă, poate lui Pavel, care nu era căsătorit, i s-a spus: „Ascultă! Cum poți tu scrie despre căsătorie? Cum? Cum?” Nu! Dacă Dumnezeu rânduieste pe cineva, atunci el trebuie să scrie pentru că Dumnezeu vrea să fie scris, indiferent care este starea lui naturală (firească).

Apoi în Efeseni 5, vers. 9 și 10, noi găsim următorul Cuvânt – cuvântul „plăcere”. Efes. 5.9-10: „*Căci rodul luminii („rodul Duhului” – lb. engl. și trad. „Fidela” în lb. rom) stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului*”.

Acestea sunt niște cuvinte care ne merg la inimă: adevărul, bunătatea, dragostea, toate aparțin împreună. Dar, în toate acestea cercetați ce este plăcut Domnului în viața voastră. Noi am vorbit despre aceasta: că Enoh a avut plăcerea lui Dumnezeu, înainte ca el să fie răpit. Și noi, prin har, trebuie să avem plăcerea lui Dumnezeu, ca să putem fi răpiți. Haideți s-o citim încă o dată: „*Cercetați ce este plăcut... Domnului*”, nu ce îți este plăcut ție sau mie, ci ceea ce Îi este plăcut Domnului, în viața noastră, în viața personală și în viața de biserică.

Vers. 15 și 16: „*Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele*”.

Aceasta s-ar fi putut scrie ieri sau astăzi. Ni se adresează nouă, noi trebuie să răscumpărăm vremea, pe care Domnul ne-a dăruit-o, pentru că timpul harului se apropie de încheiere.

Vers. 17: „*De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului*”.

Noi am citit: cine nu înțelege Cuvântul pe care l-a vorbit Domnul, vine dușmanul și-l fură și acea persoană poate ajunge mai rău ca înainte. Dar cine îl înțelege și răspunde vocii lui Dumnezeu, aceluia îi este descoperit și apoi, cu adevărat, are doar o singură dorință, așa cum citim în vers. 17: „*De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului*”.

Apoi ne este spus: „*Nu vă îmbătați de vin...*” (v. 18), ne sunt enumerate toate aceste lucruri și după aceea ne este spus: „*să cântăm cântări duhovnicești din toată inima noastră și să proslăvim Numele Domnului nostru*” (vers. 19-20).

Apoi urmează ceva ce nu este atât de ușor de propovăduit sau de citit și de aceea nu voi spune nimic despre aceasta. Pur și simplu o voi citi și voi lăsa în seama lui Dumnezeu ce va face cu aceasta, ce va realiza Cuvântul în noi toți. De fapt, nici n-ar mai trebui să predicăm, noi doar am putea citi ceea

ce ne-a fost dat deja în Cuvânt, pe calea noastră. Dar aici devine foarte serios și pot să-mi dau seama că nu tuturor li se adresează... Dar nu vă îngrijați, vine și rândul vostru; noi toți suntem luați la rând astăzi, nu numai cei care sunt amintiți aici, ci tuturor ne vine rândul. Dumnezeu ne vorbește tuturor, fie că suntem tineri sau mai în vârstă, căsătoriți sau nu: Dumnezeu vrea să ne aducă pe toți în starea în care să fim găsiți în Cuvântul și în voia Lui.

Efes. 5, de la v. 21: *„Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos. Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt”*.

Și acum vine versetul deosebit: *„ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”* (v. 27).

Vers. 28-29: *„Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica”*. Spuneți „Amin”! *„...ca și Hristos Biserica”*.

Vers. 30-32: *„pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup.» Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică) –”. Aleluia! Cinste și laudă Dumnezeului cel viu!*

Frați și surori, permiteți-ne să facem un rezumat al celor spuse în acest sfârșit de săptămână: este vorba ca plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste noi toți, prin harul Său, pentru ca noi să fim găsiți în voia lui Dumnezeu. Și așa cum am citit: *„Cercetați ce este plăcut Domnului”* (Efes. 5.10). Numai dacă plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste noi cu adevărat, numai atunci avem siguranța că vom fi prezenți la răpire.

Apoi ne gândim la toate celelalte cuvinte minunate, în mod deosebit la Romani 8 și sunt multe, multe alte versete biblice care [arată] că El, Domnul și Răscumpărătorul nostru, va încheia lucrarea Lui cu Biserica Sa și că în ochii lui Dumnezeu suntem deja desăvârșiți și ne vom înfățișa înaintea Feței Lui ca Biserică fără pată și fără zbârcitură.

Să citim aceste versete minunate din Rom. 8; v. 28: *„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe*

Dumnezeu și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Totul slujește spre binele nostru.

Vers. 29: „*Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte...*” desigur, înainte de întemeierea lumii. „*Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați*”.

Și acum vine punctul culminant a ceea ce a fost spus aici, v. 30: „*Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit*”. „...*i-a și proslăvit*”.

Noi toți știm că pârâșul fraților și-a pierdut dreptul de a acuza. Și de aceea, în v. 33 este scris: „*Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!*”

Cine ridică acuzații? Aceasta o face numai dușmanul, pârâșul fraților. Și dacă citim atent în Apoc. 12.5, că Mireasa, ca și copil de parte bărbătească, va cârmui toate popoarele cu un toiag de fier. Mai întâi este luată în slavă, ca să aibă parte la nunta Mielului. În timp ce vom fi ridicați în sus va fi o luptă mare în văzduh. Satan și îngerii lui se vor lupta cu îngerul Mihail și oștile cerești. După aceea Satan este aruncat din cer, odată pentru totdeauna și apoi se va întrupa în Antihrist.

Frați și surori, permiteți-mi astăzi să v-o spun clar: noi care avem marele privilegiu să auzim, să credem Cuvântul descoperit în acest timp și să urmăm tot ceea ce are să ne spună Domnul, noi recunoaștem chemarea divină, alegerea dinainte... Fiți sinceri, dacă cineva din orice confesiune citește cartea Apocalipsei, cine poate să facă ceva cu un singur capitol? Dar nouă, în primul capitol din Apocalipsa, chiar la început, în v. 3, ne este spus: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*” Deci, nu numai să păzim ce este scris. Haideți s-o citim încă o dată: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă...*”. De citit toți pot să citească, fiecare predicator poate citi, fiecare pastor poate citi, toți carismaticii, toți pot citi. Dar cine sunt aceia care aud? Care ascultă, care nu numai citesc, ci aceia care și ascultă acum ceea ce spune Bisericii Duhul. Atunci, pe lângă aceasta nu trece nicio cale.

Trebuie să ne gândim cum Domnul i-a dat călăuzirea fratelui Branham. În decembrie 1962, eu am fost împreună cu fratele Branham și el m-a rugat să mă duc în locul lui, în Los Angeles, în Clifton's Cafeteria să predic oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. El mi-a spus mie: „În ianuarie trebuie să mă mut în Tucson, Arizona, pentru că Domnul mi-a arătat într-o

viziune că trebuie să fiu acolo pe Muntele Sunset”. Fratele Branham a avut această viziune: lui i-a fost arătat că o parte din parcela sa de teren va trebui cedată pentru lărgirea stăzii și acesta va fi momentul când trebuie să se mute din Jeffersonville în Arizona. În acea viziune el a văzut cum gardul lui va fi scos afară și va fi pus pe iarbă. Și probabil că eu sunt singurul martor, acești doi ochi au văzut gardul pus jos pe iarba fratelui Branham, acești doi ochi au văzut buldozerele care se mișcau în susul și în josul străzii și au lărgit strada. Și așa, fratelui Branham i-a fost spus: „Când se va întâmpla ca această stradă să fie lărgită, atunci tu trebuie să te muți în Tucson”. Așa s-a și întâmplat și Dumnezeu a călăuzit și apoi a avut loc deschiderea celor șapte pecetei. Apoi a urmat 28 februarie 1963, când s-a coborât norul supranatural, când s-au arătat cei șapte îngeri sub forma unei piramide. Și fratele Branham a spus că al șaptelea înger a avut o însemnătate mai mare pentru el, decât toți ceilalți laolaltă, pentru că al șaptelea înger din acea constelație a fost acela care i-a vorbit și i-a dat îndrumarea: „Întoarce-te la Jeffersonville pentru că a sosit timpul deschiderii celor șapte pecetei”.

Marele privilegiu pe care ni l-a dăruit – mie mi l-a dat deja în timpul vieții fratelui Branham – și acum, prin har, ne-a fost dăruit nouă tuturor: că nu aparținem aceluia care încă doar citesc, ci noi am auzit toate cuvintele prorociei acestei cărți, le-am crezut și le-am primit descoperite. De când au fost descoperite pecetele, n-a rămas neclar niciun capitol, niciun lucru; totul ne-a fost descoperit. De aceea pentru noi este valabilă fericirea următoare – ambele vin împreună: *„Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”* (Apoc. 1.3).

De la descoperirea peceteilor, Dumnezeu a dat un semn, că noi nu trăim doar în timpul de sfârșit ci, cu adevărat, am ajuns în ultima fază a timpului de sfârșit și Mesajul aleargă pe întreg pământul. Vă rog luați în inimă acest verset! Este pentru noi, care trăim în acest timp și avem privilegiul și această fericire care este dată aici (Apoc. 1.3) este pentru tine și pentru mine: ferice de tine frate, ferice de tine soră, ferice de toți aceia care citesc și ascultă cuvintele prorociei acestei cărți și care păzesc lucrurile scrise în ea! Domnului Dumnezeului nostru Îi aducem mulțumire din toată inima noastră. S-a făcut lumină în timpul serii! Cuvântul profetic luminează.

Și s-o spunem încă o dată: nu este necesar să fie răstălmăcit nimic. Tot ceea ce citim luăm în inimă, păzim și de aceea suntem fericiți (binecuvântați). Vă rog primiți-o cu o inimă mulțumitoare, pentru că am primit har înaintea lui Dumnezeu: Dumnezeu n-a trecut pe lângă noi și noi n-am trecut pe lângă ceea ce a făgăduit și face Dumnezeu chiar acum și că El,

mie și nouă tuturor, ne-a dat privilegiul să avem o legătură directă cu ceea ce a făcut în acest timp – acestea este harul nemărginit al Dumnezeuului nostru, care este gândit numai pentru aleși, pentru că numai ei vor crede.

Vorbiți astăzi cu carismaticii, vorbiți cu aceia care vorbesc despre Duhul, despre cartea Apocalipsei, de descoperirea celor șapte peceti. Toți își pun mâinile-n cap și spun: „Lăsați-ne în pace!”

Dar, totuși, Dumnezeu S-a descoperit. Și toți cei care sunt din Dumnezeu ascultă de glasul lui Dumnezeu, acceptă și primesc Cuvântul descoperit. Aceasta ne diferențiază, ca turmă răscumpărată prin sânge, ca Biserică a lui Isus Hristos în acest timp, de toți ceilalți, de toate celelalte biserici. Și noi vom fi pregătiți pentru revenirea Domnului nostru. Luați cu voi, acasă, această fericire (Apoc. 1.3)! Păziți-o! Repetați-o în fiecare zi și spuneți-vă: „Ferice și de mine pentru că eu citesc și păzesc toate cuvintele prorociei acestei cărți, tot ceea ce este scris în aceste 22 de capitole luăm la inimă, credem, și ne este descoperit”. Până la ultimul verset din Apocalipsa cap. 22, care mi-a fost dăruit în orașul Havana; „*Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând.» Amin! Vino, Doamne Isuse!*” (v. 20). Și noi toți spunem: „Maranata!” Domnul nostru vine! Lăudat să fie Domnul Dumnezeuul nostru!

Fie ca toate aceste cuvinte, tot ceea ce a fost predicat aici, El să pună totul împreună și să ne dăruiască o privire generală, un tablou întreg a ceea ce Dumnezeu are de gând să facă cu noi. Să ne dăruiască harul să avem parte deplină de lucrarea Lui. Lui Îi aducem cinstea în toată veșnicia! Aleluia! Amin!

Acum, doar un cuvânt pentru aceia care au auzit Cuvântul și au luat decizia de a se lăsa botezați. Noi toți ne vom ridica în picioare și vom cânta cântarea „Așa cum sunt” și apoi îi vom ruga pe toți care doresc să se boteze să-și ridice mâna. Să cântăm cântarea „Așa cum sunt” [Se cântă cântarea (...)]. În timp ce stăm cu capetele aplecate, în rugăciune, în mulțumire înaintea lui Dumnezeu, permiteți-mi să vă întreb: cine dorește să se lase botezat, biblic, în Numele Domnului Isus Hristos? Sunt aici persoane care doresc? Ridicați mâna sus, sus, ca s-o putem vedea. Frate Schmidt, uită-te și tu! Unu, doi, trei... Vă rog veniți în față, veniți în față fiindcă atunci vă putem vedea! Vă rog veniți în față cei care doriți să vă lăsați botezați! Și noi toți, mai întâi vom mulțumi împreună pentru Cuvântul scump și sfânt, vom mulțumi că nu numai citim, ci citim, auzim și ascultăm ceea ce a descoperit Dumnezeu și ceea ce a trebuit să fie spus bisericilor. Dumnezeu S-a îngrijit pentru aceasta.

Tatăl nostru ceresc, mai întâi Îți mulțumim Ție pentru Cuvântul descoperit. Iubite Domn, noi avem un acord pentru fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și Te rugăm dăruiește-ne puterea ca plăcerea Ta să se odihnească asupra noastră, ca să putem trăi fiecare Cuvânt!

Ție Atotputernicului Dumnezeu Îți aducem mulțumire că noi putem trăi acum, acum când Tu aduci totul la încheiere și ne îngădui să avem parte de aceasta, prin har. Ferice de toți aceia care ascultă Cuvântul Tău, care îl citesc și îl primesc descoperit!

Ferice de voi toți care puteți crede, care auziți Cuvântul lui Dumnezeu, care îl credeți! Ferice de voi! Lăudat și cinstit să fie Numele Domnului nostru! Spuneți odată un „Amin”! Amin! Aleluia! Lăudat și cinstit să fie Domnul Dumnezeu nostru! Tot poporul să spună „Aleluia”! Și tot poporul să spună „Amin”!

Timpul este aproape, așa cum am citit.

Scumpe surori, ați venit să vă lăsați botezate? Soră, tu ești din Polonia? Da. Suntem mulțumitori Domnului. Surorile noastre au venit din Polonia ca să fie botezate biblic. Vom merge la bazinul pentru botez. Fratele Schmidt va boteza. Dar acum le rugăm pe cele două surori să ne cânte o cântare și apoi ne vom ruga împreună. Fratele Schmidt va boteza. Noi toți vom merge la botez și apoi cine dorește să mănânce ceva poate s-o facă după botez.

Suntem mulțumitori că putem avea astfel de adunări. Suntem mulțumitori că predicile pot fi traduse în limbile principale ale lumii și că toți, de pe întreg pământul, pot fi ajunși. Tocmai acum îmi vine în minte: ultima dată, noi am anunțat că pe toți frații care au o biserică locală îi vom ajuta să cumpere tehnica necesară, ca să poată auzi aceste adunări din primul sfârșit de săptămână. În unele țări sunt greuți și de aceea astăzi doresc s-o spun în toată claritatea: în fiecare lună noi trimitem [înregistrările adunărilor] în diferite limbi, circa 8.000 de DVD-uri și CD-uri; noi trimitem circa 8.000 de DVD-uri și CD-uri în limbile care sunt cunoscute. Deci, cine n-are internet, nu are nevoie: trei săptămâni mai târziu vă ajung DVD-urile și CD-urile, și atunci toți pot viziona, toți pot auzi, în fiecare casă, în fiecare biserică. Îi aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru toată această tehnică, pentru că putem sluji [oamenilor] de pe întregul pământ, prin har.

În timp ce vor cânta surorile noastre, toți care sunteți mai în etate puteți lua loc, iar toți ceilalți rămâneți în picioare. [Surorile cântă o cântare (...)] Amin. Amin. Aceasta noi am înțeles-o astăzi din Cuvânt. Noi credem și să-L urmăm pe Domnul.

Ultima făgăduință pentru biruitorii din ultima epocă, din ultimele trei

versete din Apoc. 3, este cea mai puternică făgăduință dintre toate: „...*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie*”.

Frați și surori, o chemare cerească ne-a fost adresată! Suntem un popor de împărați și preoți, iertați și transpuși înapoi, ca și cum n-am fi păcătuit niciodată. Împăcați cu Dumnezeu, am primit viață veșnică și prin nașterea din nou suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, prin har. Dumnezeu n-a putut face mai mult pentru noi. El a făcut tot ceea ce a fost necesar pentru ca noi să fim cu El în vecii vecilor.

Luați acasă cu voi, într-un mod deosebit, toate aceste cuvinte pe care le-am cercetat și cu o mulțumire deosebită ceea ce am citit din Apoc. 1.3: „*Ferice de cei ce citesc și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!*” Cele șapte peceti sunt deschise, Dumnezeu ne-a descoperit toate tainele. Noi nu putem decât să-I mulțumim pentru ceea ce Dumnezeu a făcut.

Vouă surorilor, vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu din toată inima! Credinciosul Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod puternic și să fie cu voi! Voi ați auzit de mult timp aceste predici, ați devenit credincioase și ați venit cu această dorință în acest loc: ca să fiți botezate biblic. Acum ne rugăm și apoi vom merge la botez.

Iubite Domn, Tu Dumnezeule veșnic credincios, Îți mulțumim pentru harul Tău, pentru dragostea Ta, Îți mulțumim pentru prezența Ta. Perdeaua a fost ruptă, calea este liberă în Locul Preasfânt, Tu ai vorbit cu noi și noi Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău viu, descoperit și sfânt. Tu ne-ai binecuvântat pe noi, cei care în acest timp auzim cuvintele prorociei acestei cărți. Noi le-am auzit și ne-au fost descoperite.

Iubite Domn, Îți mulțumim că putem să trăim acum și Te rugăm dăruiește-ne harul de a fi conștienți de responsabilitatea pe care o avem înaintea Ta. Și înaintea revenirii Tale, să vestim Evanghelia veșnic valabilă tuturor popoarelor și limbilor. Binecuvântează în mod deosebit în Cuba! Binecuvântează-i pe toți aceia care au auzit Cuvântul Tău! Deschide inimile, dăruiește înțelegere! Da, iubitele Domn, așa cum am citit: dacă Cuvântul Tău nu ne este descoperit, sămânța va fi smulsă afară (furată), dar dacă ne este descoperit, atunci iese rodul la iveală. Eu Îți mulțumesc pentru rodul care a ieșit la iveală! Lăudat și slăvit să fie minunatul și slăvitul Tău Nume! Binecuvântează în toate popoarele, în toate limbile și în toate națiunile!

Dăruiește credință, dăruiește ascultare, pentru ca plăcerea Ta să se poată odihni asupra noastră!

Ție, Dumnezeului Atotputernic, Îți spunem mulțumesc în Numele

Domnului nostru Isus Hristos! Amin. Amin. Aleluia. Amin. Așa să fie.

Să mai cântăm cântarea „Tu ești vrednic”. [Se cântă cântarea (...)]
Amin.